

Pojď, následuj mne

(Maturita)

¹ No, ne, to se stalo ještě před narozením Rebeky. A tak jsem uvažoval: „Dobře, víte... Snědl jsem jenom miskou ovesné kaše za deset centů.“ Dostal jsem stravenku, oni mi dali ústřížek, já jsem to podepsal, rozumíte, a pak, když jsem vyúčtoval cesták, jsem to odevzdal.

² Jednou, když jsme měli schůzku strážníků, ó, oni řekli: „Co to je za cvoka, který odevzdal něco takového? (Vidíte, to byl vedoucí, sledujte.) Deset centů za snídani!“ Pro ty ostatní to bylo opravdu málo, vidte. Někteří odevzdávali cesták za dolar, rozumíte, dva dolary za večeri. A já jsem vyúčtoval přesně tolik, kolik to obnášelo. Dobře, řekl jsem si: „Co mám dělat, když sním jenom za deset centů?“

³ Pan Fields, který byl asistentem ředitele, řekl: „Billy napiš tam alespoň jeden dolar, přinejmenším tolik kolik píší ti ostatní,“ řekl, „musíš to dělat tak jako my.“

„Dobře,“ řekl jsem, „nesnědl jsem nic víc než miskou ovesné kaše, a to jsem si nechal proplatit.“

Řekl: „Už nikdy víc něco takového nedělej.“

⁴ Pomyslel jsem si tedy: „Co s tím mám dělat?“ Vyúčtuji teda za snídani padesát centů. Vezmu z toho čtyřicet centů, a pokud to mám utratit, pak to dám nějakému dítěti na ulici, nějakému děcku, rozumíte, které vypadá, že by nějaký ten sendvič snědlo. A pak jsem uvažoval; no co... Bylo to přece v mém podniku, kde mi tohle řekli. Byl to představený našeho podniku. A tak jsem si pomyslel: „Možná jsem udělal někde nějakou chybu.“

⁵ A tak když jsem byl před nedávnem se strážníky... Oni hlídají v helikoptěře, rozumíte. A jeden z nich procházel kolem a zastavil se. Řekl: „Hej, bratře Branhame,“ pověděl, „tento strom je přerostlý.“

Řekl jsem: „Ano,“ a dodal jsem, „hrají si pod ním děti.“

Zeptal se: „Můžeme uříznout vrch?“

Řekl jsem: „Jistě, ale neskácejte ho, rozumíte.“

Řekl: „Dobře, ale my bychom ho chtěli skácet. Zaplatíme ti za to.“

6 Řekl jsem: „Ne, ne. Nechte ho tak.“ No, já také znám zákon o povolení, protože jsem s tím přicházel do styku sedm let. Řekl jsem: „Ne, nechci, abyste ho skáceli, ale můžete uříznout vrch.“ Řekl jsem: „Nechte ho s uříznutým vrchem. Ale,“ řekl jsem, „pokud chcete uříznout jen vrch, prosím.“ Řekl jsem: „Ale chystáme se s bratrem Woodem, že to uděláme. Stejně zkracujeme všechny ty ostatní.“ Řekl jsem: „Rádi bychom právě ten nechali kvůli dětem. Joe a všechny ty malé děti si pod tím stromem hrají.“

7 Pak jsem odjel na cesty, a když jsem se vrátil domů, strom byl skácený a nezbylo po něm ani památky. Mohl jsem žalovat tuto společnost, rozumíte, za skácení stromu, vidíte. A pomyslel jsem si: „No, teď,“ řekl jsem, „Pane, raději se o tom ani nebudu zmiňovat,“ rozumíte. Pokud se někdy stane, že sním něco jenom za desetcenták a musím to vyúčtovat za padesát. Řekl jsem: „Jestli to není správné, nechme to tak, pokud to vyúčtuji, rozumíte. Totiž...“ A tehdy jsem ztratil veškeré iluze, že zůstanu ve Veřejných službách, totiž, abych se vrátil na staré místo. Musíme tedy dávat pozor na to, co děláme, protože se to jednou stejně vrátí.

8 Děti, pojdte sem. Vaše matka dnes byla na návštěvě — Trudy. Myslím si, že ne... vy jste o tom nevěděly. Nakolik vím, bylo to tak trochu překvapení. A ty se připravuješ k maturitě. A my jsme cestovali spolu a teď odjíždím na shromáždění. Hned po shromážděních se chystám vrátit domů. A uvažuji, že se naskytla vhodná příležitost, abych k vám všem promluvil, a pak jsem také uvažoval o tom, že by bylo dobré těmto dětem něco říci před maturitními zkouškami. Přečtete si nějaký verš z Bible a pak vám asi tak deset minut něco ze srdce řeknu a pak odsud odejdu, vidíte.

Dřív než k vám, děti, promluví, chtěl bych krátce něco povědět dospělým; nebo vám všem. Dobře, byla to namáhavá cesta — bylo to... Ale ze zkušenosti, kterou jsem se naučil od Boha, nepřijal bych ani deset tisíc dolarů za to, co jsem se naučil od Pána od té doby, co jsem byl tady naposledy. Opravdu věřím, že jsem přišel v plné oddanosti na příkaz Všemohoucího a doufám, že takový vždy zůstanu. Existuje...

Když jsem tam přijel, stalo se to především na základě vidění — když jsem stál tam nad Tucsonem a nastal ten výbuch. Když se to stalo, byl tam bratr Fred. A byl pořízen na obloze ten snímek, vidíte, a já jsem o tom moc nepřemýšlel, nikdy jsem si toho nevsímal. Ale jednoho dne to na mě nějak začalo působit. A bratr Norman, který je otcem Normy, pověděl: „Všiml sis toho?“

⁹ A já jsem se podíval a zrovna tady se nacházeli tito andělé, tak jasně jak jen to mohlo být, byli tam na tom obrázku, rozumíte. Ověřil jsem si, kdy to bylo, a to bylo přibližně dva nebo tři dny předtím nebo dva nebo tři dny potom, když jsem tam byl. Podíval jsem se, kde to bylo. Na sever od Flagstaffu nebo Prescottu, který je na jih od Flagstaffu. Ano, tam jsme se právě nacházeli, rozumíte, přesně tam.

¹⁰ Ve výšce čtyřiceti dvou kilometrů. No, pára nemůže vystoupit výš než šest kilometrů — vlhkost, jakýkoliv druh mlhy nebo něco takového. Letadla létají ve výšce šest tisíc metrů, ale, hleďte, to se dostalo nad všechny mraky. A šest tisíc metrů, to jsou přibližně čtyři míle. A tohle je čtyřicet dva kilometry vysoko a rozprostíralo se to do šířky čtyřiceti osmi kilometrů; a pokud se na ten obrázek podíváte, má to tvar pyramidy.

¹¹ A tady na pravé straně, jak jsem vám řekl, jsem upozoroval — je to něco výjimečného, ten anděl, je tady. Jeho vypjatá hrud', křídla sklopená dozadu, právě přichází přesně tak, jak to bylo. Předtím jsem si toho vůbec tak nevšimnul... Bylo toho tolik, že prostě...

¹² Když jsem pak onoho dne přijížděl, přihodilo se cestou něco, co ke mně promluvilo ohledně toho, co bych měl udělat. Ale to není moje poselství. Leo Mercier řekl: „Bratře Branhame, potom nastane čas,“ řekl (asi před pěti šesti lety, možná i sedmi), řekl, „kdy Pán změní tvou službu, bratře Branhame.“ A řekl: „Když On to udělá, pak budeš schopen ulehčit nemocnicím a mluveným Slovem dostávat lidi z postelí, a tak dále.“

Jan 5:2

¹³ Nějak mi to nesesedělo, ačkoliv věřím, že bratr Leo se snažil být v této věci upřímný. Ale hleďte, něco mi na tom nesesedělo, protože náš Pán Ježíš něco takového nikdy nedělal, rozumíte. A On chodil do nemocnic a v té nemocnici se nacházel jeden člověk. Vzpomínáte si, kde to v Bibli bylo? Bylo to u rybníka Bethesda. Nacházely se tam davы bezmocných lidí, kteří tam leželi. Zmrzačení, kulhaví, slepí, skleslí — očekávali na anděla.

¹⁴ Tedy, to bylo v té duchovní nemocnici, kde lidé byli v očekávání na Božské uzdravení. A zde přichází sám Božský uzdravitel, uzdravil jednoho muže a odešel. A tak nemůžete očekávat, že nějaký smrtelník nebo nějaká služba přijde a budou konat větší věci než tyto, rozumíte. S tím nemůžu souhlasit.

¹⁵ Ale, když jsem se začal otáčet, sestoupil na mě Duch svatý.

Požádal jsem Lea o tužku. Sehnal jsem kousek papíru a zapsal jsem si to. A pokud chcete vědět, kde to je, dnes to mám v přívěsu. Je to ten starý hliníkový přívěs, ve kterém mám uloženou svou výstroj. Když otevřete dvířka, tam na pravé straně v přední části přívěsu je police. Tam to leží, tam jsem to položil. Řekl jsem: „Jednoho dne to budete moci vytáhnout.“ Bůh nikdy nezmění službu, aniž by nezměnil spolu s touto službou člověka. Právě to se musí stát.

Pohledte, a tak já vím, co mám dělat, ale nemohu... Nemůžu to dělat v takovém stavu, v jakém se teď nacházím, protože musím... Něco se musí stát v mém nitru a k tomu, aby se to mohlo stát, je zapotřebí Boha.

Máme v úmyslu se vrátit domů. Dětem se stýská po domově, všechny se chtějí vrátit zpět. A tak, bude-li vůle Páně, chystám se, abych je tam vzal, možná už po sobotním shromáždění. A tak se vrátíme. A pak nevím co dál. Ale vím, že jakmile se to něco v mém nitru se mnou stane a moje pocity k lidem se změňí a budou jiné, než jsou teď... Pohledte, začal jsem lidi zavrňovat a nechtěl jsem s nimi mít už nic společného. Víte, co tím míním — nazýval jsem je Ricky a Ricketami, kvůli tomu co dělali. Kázal jsem se vši upřímností a Bůh to potvrdzoval po všech stránkách. A pokud tomu nechtěli věřit, no, měl jsem je nechat na pokoji.

¹⁶ Chystal jsem se pro tento přicházející podzim kontaktovat se s Budem a začít tam s nějakým podnikáním. Vyčkat v pustině, nechat si narůst vlasy a vousy. A bude-li mne Pán někdy potřebovat, pošle mě se Slovem a já půjdu a vykonám to.

A toho dne, když jsem se vracel domů, On mě zastavil. A uviděl jsem, kam to všechno směřovalo. A teď jsem na cestě k něčemu jinému. A tak jsem uvažoval, že když se vrátím domů, pak si o tom promluvíme, jak se říká, rovnou od srdce, a možná to bude nahráno i na pásek... Tak aby se i veřejnost mohla přesvědčit o této náhlé změně.

Teď se, děti, chceme krátce pomodlit.

Pane Ježíši, jsme Ti vděční za tento čas a za to, že můžeme být tady shromáždění, mladí, staří a ve středním věku. Shromáždili jsme se ještě jednou po této straně věčnosti, abychom si o Tobě promluvili a o věcech souvisejících s věčným životem.

¹⁷ Tito mladí, kteří tu dnes večer sedí, někteří již maturovali a někteří maturitní zkouškou procházejí. Ale, Pane, uvědomuji si něco, co se přihodilo několik hodin před tím velkým výbuchem, ke kterému

došlo tam severně od Tucsonu, kde sestoupili tito andělé Páně. Vzpomínám si, co bylo řečeno, zvláště ohledně těchto mladých lidí. Prosím Tě, Pane, dej, abychom tomu porozuměli. A dej, abychom byli dnes večer schopni promluvit něco k těmto mladým lidem, co by jim na jejich pouti pomohlo, protože, Pane, my to všichni v této době potřebujeme.

Požehnej nám společně. Opuštěj naše hříchy. A pokud jsme se provinili v něčem od doby, kdy jsme tam byli, a něco se Ti nelíbilo, prosíme, odpusť nám to, protože si dnes uvědomujeme, že ohledně zítřka nemáme žádnou jistotu. Nevíme, co nám zítřek může přinést. Musíme být tedy připraveni dnes, abychom mohli vyjít vstříc zítřku.

A, Otče Bože, víme, že je jenom jediný způsob, jak toho můžeme docílit, totiž abychom se připravili na setkání s Tebou, protože si uvědomujeme, že co nevidět se s tím budeme muset všichni setkat, a to buď v pokoji jako přátelé nebo děti, nebo jako nepřátelé. Ale nedopusť, Pane, abychom byli čímkoli jiným než Tvými vlastními milovanými dětmi. Vyslyš to, o co žádáme v Ježíšově jménu. Amen.

Lukáš 18:18-22

¹⁸ Dnes, když jsem brzo ráno štípal dříví, našel jsem jedno místo v Bibli, o kterém jsem přemýšlel, že by se hodilo k přečtení při této příležitosti. A to je... možná se nehodí, ale přemýšlel jsem... Chtěl bych mluvit jen několik minut. A chtěl bych ohledně toho přečíst z 18. kapitoly svatého Lukáše. O této události se zmiňují všichni čtyři pisatelé evangelií. 18. kapitola od 18. verše:

Tedy se ho jeden přední muž zeptal: „Dobrý mistře, co mám udělat, abych se stal dědicem věčného života?“

Ale Ježíš mu řekl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jen jediný - Bůh.

Příkázání znáš: abys nezcizoložil, nezabil, neukradl, nevydal křivé svědectví; cti svého otce i svou matku.“

A on řekl: „To všechno jsem dodržoval odmalička.“

Když to pak Ježíš uslyšel, řekl mu: „Chybí ti ještě jedno. Všechno, co máš, prodej a rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi. A pojď, následuj mne.“

Myslím si, že to Slovo, „pojď, následuj mne“, to je ta nejlepší rada,

kterou bych mohl dát, kdybych hovořil k deseti tisícům dětí, nebo jen k těm, ke kterým hovořím právě teď. To je příkázání a podle mého názoru ta největší věc, jež byla kdykoli někomu nabídnuta, a zvláště mladé osobě, totiž: „Následuj mne.“

1. Korintským 4:16

19 Vy musíte někoho následovat. Tedy, jednoduše si zapamatujte — musíte někoho následovat. A tak, pokud následujete nějakou osobu, uvědomte si, že... kdo je ta osoba, kterou následujete, vidíte. Pavel jednoho dne řekl: „Budte mými následovníky, jako já jsem Krista.“ Jinými slovy: „Tak jako já následuji Krista, tak vy následujte mne.“

20 A tak teď v této rozhodující chvíli, v této fázi života, kam všichni směřujeme... Mnohokrát jste mě slyšeli, jak jsem křičel: „Ricky“ nebo „Ricketa“ nebo něco jiného. To je ten věk. V tom věku, ve kterém žijeme, ale ve skutečnosti to nejsou ti lidé.

21 Tito lidé jsou lidmi, jako jsme my. Tito chlapci, kteří řadí v těch sportovních autech na ulici sem a tam, kouří cigarety, popíjejí lihoviny, a děvčata nemravně oblečená, a tak dále — a děvčata vyvádějí s chlapci s takovými jako vy, vidíte. Jsou to lidské bytosti. Oni milují, jedí, oni pijí, spí a dýchají. A oni musí umřít. Jsou prostě lidmi jako my.

Oni jsou posedlí zlým duchem. Oni o tom ale nevědí. Ne kvůli těmto lidem, ale někdy kvůli nějakému pohlavárovi, jehož následují a který je svedl na špatnou cestu.

22 Nuže, vy děvčata a chlapci, vy to dobře víte. Víte, že jste byli lépe poučováni než oni. Měli jste lepší rodiče, měli jste rozumnější výcvik, a tak dále. Vy to víte lépe, ale oni, rozumíte. Protože tyto církve, které oni navštěvují, jsou modernistické. A oni prostě žijí ze dne na den, aby se stali populárnější a, ó, aj, co... *Uvolněná* morálka se pro ně stala ctností, vidíte. A tak oni... co... Tak jak jsem jednou řekl ohledně hry, kterou jsem viděl už dávno na téma Sodomy a Gomory, jak ta ďáblem posedlá žena řekla Lotovi: „To, čemu ty říkáš nemravnost, tomu já říkám ctnost.“

Lukáš 17:26

23 Ježíš řekl: „A jak bylo za dnů Noema, tak bude i při příchodu Syna člověka.“ A my se znovu nacházíme v tom místě.

Lukáš 18:20

24 Podívejme se tedy během několika minut na toho chlapíka, o kterém jsme četli. Není pochyb o tom, že se ten chlapec narodil v dobrém domě jako vy, děti. Byl vychován počestnými rodiči, protože to potvrdil. Když mu Ježíš předložil Boží příkázání, on řekl: „To

všechno jsem dodržel od malička.“ To byl důkaz, že byl správně vychováván. Víte, nebyl to nějaký zvrhlík. On byl vychováván, aby si uvědomoval, co je správné — tak jako vy, děti. Možná byl vychováván zbožnou matkou a tatínkem, kteří ho, když byl ještě dítětem správně poučovali. No, to je správné.

Možná, že když byl ještě malé dítě, měla ohledně něj maminka velké ambice; že se stane jednou významným mužem. Jeho tatínek nešetřil penězi, aby mohl chodit do školy a poskytnout mu to nejlepší vzdělání... a on šel, aby dosáhl dobré vzdělání a byl schopen v tomto světě něčeho dosáhnout.

²⁵ A se vši upřímností maminky a tatínka, kteří mu dopřáli vzdělání, možná došel až do období maturity, jako jste vy, vidíte. Do toho času, kdy ukončil školu a dosáhl vzdělání a nepochybně se stal pýchou a radostí mamince a tatínkovi v jejich životě. Určitě v těch dnech měli krásné koně, jako vy máte auta; a dobrého otce a matku, jako máte vy, kteří dohlížíjí na to, abyste měli pěkné oblečení a auto a mohli se radovat ze života — právě tak jako vy dnes.

²⁶ A tatínek s maminkou se neustále modlili, aby se jejich syn nestal nějakým průměrným člověkem, ale aby se stal něčím. V podstatě to dělají všichni rodiče. Neslyšeli jste, jak se Ježíš odvolal na přikázání: „Cti svého otce a matku,“ — a tam se zastavil, vidíte.

Lukáš 18:20

²⁷ A na tom se zakládá ambice všech rodičů: udělat pro své děti to nejlepší, co jen mohou. Poskytnout jim vzdělání a dát jim třeba i to, co se jim samotným nedostalo. Stejně tak to pociťuji já vůči svým dětem.

²⁸ Někdy přemýšlím, co se týče návštěvy školy... Teď si myslím... Posílám Rebeku, Sáru a Josefa do těchto středních škol a jiných zařízení, kde se mohou setkat se všelijakým neřádem. Myslel jsem si, že je vezmu někam daleko do hor a tam je vychovám, aby žili tak jako Indiáni.

²⁹ Ale o co se tady vlastně jedná — to, co v těchto dětech vězí, to vyjde najevo. Nezáleží na tom, kde to bude, to se stejně projeví. Jestli se tady nachází zlo, tak ono se ukáže i v indiánském táboře. A pokud je tady dobro, tak ono se ukáže v každém táboře, rozumíte. Záleží na tom, co je v tom dítěti; záleží, jakou to dítě má povahu, co se ve vás nachází. A to, čím jsi teď, tím zůstaneš pravděpodobně i do konce svého života. Jsme neustále v pohybu.

³⁰ Víte co? Osmdesát šest procent lidí se obrátí k Ježíši Kristu

před jedenadvacátým rokem svého života. To nyní dokazují statistiky. Osmdesát šest procent lidí, kteří přišli ke Kristu, přišli před dosažením jedenadvacátého roku života. Po překročení tohoto věku je již člověk na svých cestách více ustálený. Samozřejmě že i potom je to možné. Přicházejí sedmdesáti i osmdesáti letí. Ale je to už spíše vzácnost.

Člověk se formuje v mladém věku. Upírá své ambice k tomu, co by chtěl dělat a čeho by chtěl ve svém životě docílit. Přemýšlejte o tom. A když přemýšlíte, jistě, váš rozum, to je přenášeno do vašeho rozumu nějakou neznámou silou, která váš rozum ovládá. A pak, když se to do vašeho rozumu dostane, pak si říkáte, že to docílíte. A následně vás k tomu vaše ambice dovedou.

³¹ A tak maminka s tatínkem očekávali, že i tento mladý muž bude mít velké ambice, a dostatek peněz, aby to docílil. A pak se nepochybně za toho mladíka modlili, aby se mu taková příležitost naskytla. Hledte, oni udělali všechno, co jen mohli. Mohl mít k dispozici krásné koně, mohl být velice populární u žen. A co platí pro muže, to platí i pro ženy a opačně, rozumíte, protože mluvíme o lidském životě — o jeho duši — jak u mužů, tak i u žen.

³² A pak po všech těchto příležitostech, které se tomu chlapci naskytly, vidte, on si žil, jak tomu říkáme anglicky „jako v bavlnce“, takže se nemusel příliš moc starat. Jeho rodiče měli peníze. On měl... měl velice... stal se knížetem. Bible tady o něm pojednává jako o bohatém knížeti. A my vidíme muže v tomto mladém věku; možná byl ještě mladistvý a ukončil školu, právě po maturitě, kterou ukončil před několika týdny nebo něco takového a stal se knížetem. A měl všechno, na co jen jeho duše pomyslela.

Lukáš 18:18

³³ Ten chlapec, to nebyl žádný moderní Ricky. To byl znamenitý chlapec. Věřím, když o něm pojednával Lukáš nebo Marek, tuším, že to byl Marek, Ježíš na něj pohleděl a povzdechl si, protože si ho zamiloval, vidíte. V tom chlapci něco bylo. Byla to sympatická povaha, která tohoto chlapce provázela. Odkud on vlastně pocházel? Z počestné rodiny, kde ho naučili Boží přikázání a dohlíželi na to, aby je zachovával. A on to dělal od svého mládí. A ten chlapec měl ambice: přál si život věčný. Řekl: „Dobrý Mistře, co mám udělat, abych se stal dědicem věčného života?“

³⁴ Pohledte, jeden každý z vás přijde do styku se světem, a přesto duše nacházející se ve vás říká, že potřebujete něco, co nemáte. Nestačí jenom bohatství... Nebo, v podstatě to nemusí být vždy jen

bohatství. Může se jednat o popularitu — nějaká půvabná dívka, ona je krásná a myslí jenom na to. Možná je velice populární ve škole.

Možná nějaký chlapec může mít každou dívku, na kterou si jen pomyslí. Může se cítit sebestě. Ale to není jistota. To povadně zrovna tak jako polní kvítí, vidíte. To pomine. To nemá trvání. Stačí, když se slunce několikrát otočí a už je po tom veta; ale máte duši, která bude žít věčně.

Lukáš 18:18, 20-21

35 A tento mladý chlapec musel mít sympatickou povahu, protože se Pánu Ježíši představil tak, že poklekl. Padl na kolena a řekl: „Dobrý mistře, co mám udělat, abych se stal dědicem věčného života?“

On mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým?“ Řekl: „Přece víš, že je jediný dobrý a tím je přece Bůh?“ Pohledte, co tím chtěl ten mladý muž vyjádřit? Že On byl Bohem, rozumíte. On řekl: „Příkázání znáš — dodržuj je.“

On se zeptal: „Ale která příkázání, Mistře?“

Ježíš řekl: „Příkázání ‚cti otce svého a matku‘, a tak dále.“

On odpověděl: „To všechno jsem dělal od svého mládí,“ vidíte, „to jsem dělal.“

On řekl: „A přesto ti schází ještě jedno. Jdi, prodej, co máš, rozdej to chudým a pak mne následuj.“

36 Jaká to byla příležitost! Klidně to mohl být Petr, Jakub, Jan nebo jeden z nich. Pohledte, ten chlapec byl vycvičen, byl správně veden a pak byl představen Kristu, aby si ho použil. A všechny možnosti, které měl v sobě k dispozici — možná to bylo vzdělání, mládí, bohatství, vliv — pomocí čeho by mohl předkládat evangelium, a přesto to odmítl. Jak zbrklé rozhodnutí, které u toho mladého chlapce pozorujeme, vidíte.

37 „Následuj mne.“ Teď pohledte, on měl někoho následovat. Měl následovat buď vliv lidí, s nimiž byl spřízněn; vliv nějaké mladé ženy nebo vliv nějakého chlapeckého gangu, se kterým byl ve spojení díky svým kamarádům ze školy — nebo měl následovat Ježíše Krista. Teď veškerá jeho dobrota, když věděl, že nemá věčný život, byla k ničemu.

38 Děti, o tom musíte uvažovat, pochopte. Podívejte se dnes večer na toho chlapce — kým mohl být a kým je; kým je dnes večer. On se teď někde nachází. Byl to člověk, on se někde nachází. Čeká na soud; bude se muset onoho dne postavit před soudem. Zavrhl úplně tu

stejnou příležitost, jež je vám, děti, předkládána téměř za stejných okolností: znamenitý chlapec, dobrá osobnost, znamenití rodiče, tak jako vy; nemusel ani pracovat, jedině, pokud měl k tomu chuť, vidíte.

³⁹ Ale je s tím spojena ještě jedna věc. Ještě jedna záležitost s tím souvisí. To Slovo *vyřčené* dnes večer nikdy nezemře. Zůstává stálou výzvou pro každého muže, každou mladou ženu. „Následuj mne.“ Pohledte, slova neumírají. Jakmile něco řekneš, zapamatujte si — ať je to potajmu ve tvém autě, ať je to za kazatelnu, ať to je někde na rohu ulice, s tvým chlapcem nebo s tvou dívkou — kdekoliv to je, to nikdy neumírá. To bude žít věčně.

⁴⁰ Jednou v noci jsem spatřil ve vidění jednu dívku. Byla to krásná mladá dívka, hollywoodská herečka. A viděl jsem ji umírat. Vztahovala k někomu ruce, aby jí pomohl. Zemřela na srdeční infarkt. Slečna Monroe. A pak... To bylo před dvěma lety, když jsem ji viděl umírat; a pak dva dny nato opravdu zemřela.

⁴¹ A pak jednou večer jsem slyšel hlas této dívky. A jak? Děti mi říkaly: „Tati, ty jezdíš často tam dolů k řece ‚Bez návratu‘.“ Řekli: „Dnes večer o tom běží film.“ Řekly mi, kdy to má být; měli to vysílat za týden nebo čtrnáct dnů. Pomyslel jsem si: „Dobře, rád bych se na to podíval, protože jsem tam u té řeky už byl dvakrát nebo třikrát — myslím si, že dokonce pětkrát.“

⁴² Tak jsem se tedy na to šel podívat, a hrála tam slečna Marilyn Monroe. Nu, a to byla ta dívka, kterou jsem spatřil ve vidění. A tady byla na obrazovce — a její způsob jednání byl přesně takový, jak to hrála v „Řece bez návratu“, když nahrávala tento film. Bylo to asi před patnácti lety (byl to starý záznam, možná i dvacetiletý) a tady už byla dva roky po smrti a zde byla znovu naživu. Každý její krok a každé slovo, vidíte, to všechno je zachyceno na magnetickém pásku, dokud to znovu neožije.

⁴³ A nejen to, ale i všechno to, co říkáme, je naživu. Každé slovo, které vyřkneme, nemůže umřít. Teď procházejí tímto pokojem slova a tvary ve formě lidí. Televize je schopna to zachytit. Tady můžete něco povědět a v téže vteřině to bude znít kolem celého světa. A ještě než to zaslechnete v tomto pokoji, rozchází se to kolem světa pomocí elektroniky. A ta velká Boží obrazovka to zachytí. Každý pohyb, každý způsob jednání, který předvádíte, musíte se s ním setkat u soudu, vidíte. A tak mladí lidičkové, bylo by dobré se zastavit, zamyslet se nad tím, rozumíte, protože jednou se s tím budete muset setkat, pochopte.

44 Ale sledujme toho mladého muže a tu příležitost, která se mu naskytla. A postavme se na jeho místo; a děvčata stejně tak — Rebeka, Marilyn. Právě tak jako... právě tak jak jste na tom, jako byste stáli na tom místě, jako kdybyste mohli zaslechnout ten hlas, který je stále naživu. On stále žije. Stále se pohybuje. Věda tvrdí, že ode dneška v průběhu dvaceti let budou lidé schopni zachytit Jeho skutečný hlas, kterým mluvil před dvěma tisíci lety. On je stále živý. Je to jako s kamínkem, který hodíme do oceánu: ta vlna nikdy nekončí, ona dojde až ke břehu do vzdálenosti tisíců kilometrů a pak se vrací.

45 Když je hlas takovým způsobem vyřčen do éteru, on nikdy nezanikne. Nebudeme moci najít žádnou výmluvu před soudem — to tam bude. Tam bude na té obrazovce hlas Ježíše Krista, který vybízí toho mladého muže: „Následuj mne,“ a jak on se odvrací, smutný, protože měl velký majetek, vidíte. To nemusí být vždy jen peníze. To mohou být i jiné věci, rozumíte. Všechno, co je nám dražší než tato nabídka, rozumíte, stává se to pro nás, jakoby to byly peníze. A je to něčím, co nás kazí.

46 Sledujme teď na chvíli toho chlapíka, co se s ním děje potom, co se odvrátil. Neuposlechl tento Kristův hlas a odešel se svými přáteli. Což, vy děti, vy jste všechny skvělými dětmi a určitě musíte mít nějaké přátele. Ale musíte dávat pozor na to, o jaké přátele se jedná. Pokud tito přátelé následují Krista, pak se s takovými přáteli stýkejte a následujte také Krista. Ale pokud ne, nedělejte to.

Lukáš 16-18

47 Podívejme se na něj. Zjišťujeme, že on si možná své přátele udržel. Stal se významným vladařem. Později byl vladařem. A následně můžeme sledovat, že se mu daří tak, že si musel postavit další stodoly, aby tam mohl uskladnit všechnu svou úrodu. A pak zestárl a řekl si, když starosti mládí a ty ostatní věci pominuly... A vše čím se zabýval — to byla zábava.

Když nějaký starý muž nebo stará žena — jako já nebo moje manželka nebo vaše maminka, váš tatínek — oni už sotva na něco takového pomyslí. Oni už nemají chuť někam jít a pobíhat sem a tam po ulici, vidíte, jak to s oblibou dělají mladí muži, mladé ženy. Někaké rande a kdo bude tvoji manželkou nebo tvým manželem, nebo... rozumíte, oni to už v hlavě nenosí. Mají děti, které mají tyto starosti... ony budou vaším zítřkem, pokud ještě nějaký zítřek bude.

48 A podívejte, ten chlapík se možná ani nikdy neoženil, ale každopádně se stal velkým vladařem. A posadil se na... Tak je to

v Jeruzalémě dodnes; jedí v této denní době na střeše, když se k večeru ochladí. A my můžeme sledovat ještě jednoho hrdinu, který jej provází a tím je žebrák.

Lukáš 16:20, 21

49 A ten muž, který byl vychováván tak, aby ctil svého bližního a dělal druhým tak, jak si přeje, aby oni dělali jemu. Hledte, tím, že odmítnul Kristovo volání, se nakonec... Je to jako s chlapcem, který byl vychován v takovém domě a neměl by se nikdy vzdát těmto zásadám, ale stal se pravý opak. Skutečně. A tam ležel u brány muž, který se jmenoval Lazar a prosil ho o jídlo — ale nadarmo. A tak jedl jen drobky, které se zametaly — a nebyly ani určeny pro toho žebráka, ale pro psy — a po těle měl spoustu vředů. Ten muž byl ve své společnosti tak naleštěný, že už v něm nezůstaly vůbec žádné lidské city. Stal se otupělý, protože odmítl Kristovu nabídku.

Lukáš 16:23, 24

50 A pak jednou večer, zrovna když zvedali toasty s výborným vínem ve společnosti krásných žen vyzdobených klenoty, a tak dále; a měli všechno, co jen jejich duše ráčila a pozvedávali připitky, zatímco ten žebrák ležel u brány. A než se na druhý den rozednělo, on už byl v pekle a volal na Lazara, aby přišel a omočil vodou jeho jazyk — scéna se změnila.

Lukáš 16:25

51 A všimněte si, když on řekl: „Otče Abrahame...“ Stále si pamatoval, že Abraham byl otcem Židů. Řekl: „Otče Abrahame, pošli toho žebráka Lazara sem s trochou vody na prstu, aby mi omočil rty. Ty plameny mě hrozně mučí.“

On řekl... Abraham řekl: „To nemohu udělat,“ stručně řečeno. „A navíc vidíš, byla ti nabízena příležitost za tvého života.“

Lukáš 16:26

52 Kdy on takovou příležitost měl? Když ho Ježíš oslovil: „Následuj mne.“ Ale on to odmítl. Zvolil si raději cestu, jak by mohl vydělat peníze. A to je úplně v pořádku — vydělat peníze, na tom není nic špatného. Ale když to děláš, následuj Ježíše, rozumíš. On však odešel s lidským zástupem jinou cestou, a slyšíme, jak Abraham říká: „A navíc, mezi mnou a tebou je velká propast, a nikdo z lidí ji nikdy v minulosti nepřekročil a ani v budoucnosti ji nepřekročí. Ti, kteří jsou tam, nemohou přejít sem, a ti tady nemohou odejít tam. Tak to bylo ustanoveno. Nikdo ji nikdy nepřekročil ani ji nikdy nepřekročí.“

Lukáš 16:28, 30

53 Všimněte si, v této situaci se snaží být evangelistou. Tu

nabídku, kterou mu Ježíš dal, aby Jej následoval — aby získával duše jako mladý muž, to se k němu teď vrátilo. On si připomněl, že má tam na zemi pět bratrů a nechce, aby oni sem na toto místo přišli. Řekl: „Pošli tedy Lazara, aby vyřídil mým bratrům, aby nešli takovou cestou“ — jinými slovy, aby přijali nabídku: „Následuj mne.“

Ale On řekl: „Oni neposlechnou.“

On řekl: „Ano, ale kdyby povstal někdo z mrtvých jako Lazar a vrátil se a řekl jim to.“

Lukáš 16:25

⁵⁴ Hledte, to ukazuje, že po smrti jsme stále při vědomí. On si pamatoval. Abraham řekl: „Synu, vzpomeň si, za svého života...“ Vidíte? Člověk si stále pamatuje. Nepřijde o svou paměť. Zapamatujte si. Přicházejí mu vzpomínky, i když se nachází na tomto místě; vzpomínáš si na tu příležitost, jak Ježíš řekl: „Následuj mne.“ Ale on následoval špatnou osobu, špatný dav lidí. Vydal se se špatným zástupem a dostal se na špatné místo. Skončil ve špatné věčnosti — aby v jistém dni podlehl úplné zkáze a byl od Boha navěky odloučený.

Lukáš 16:29-31

⁵⁵ Ježíš rovněž pověděl i tato pozoruhodná slova: „Ale i kdyby někdo vstal z mrtvých a vrátil se, oni se přesto nedají přesvědčit. Mají Mojžíše a Zákon. A jestli je neposlouchají, nebudou poslouchat i kdyby někdo vstal z mrtvých. Oni se nedají přesvědčit.“

Proč? Proč? Copak Zákon něco takového říká? Ano. „Dělejte druhým to, co si přejete, aby oni dělali vám.“ A on žil pod Zákonem, ale nechal žebráka zemřít u brány, vidíte. Žil pod Božími příkázáními, a přesto zklamal, pokud se jednalo o uposlechnutí, aby obdržel ten veliký věčný život.

⁵⁶ Děti, každé z vás vypadá jako ty moje. Všichni vypadáte jako moji synové a dcery, a svým způsobem jimi jste, vidte. Podle Ducha je to pravda. Pán Bůh vložil vaše duše do mojí péče, protože jste přišli, abyste si mě vyslechli. Věřte mi, pochopte. V určitém slova smyslu jste moji synové a dcery. To je pravda. A jednou provždy si zapamatujte, že zachovávání Božích příkázání je velká věc. Výchova v dobrém domě, to je dědictví od Boha. A být dobrým dítětem s takovým svérázným *chováním*, jak je to u vás, je také dobré. Je to báječné mít vzdělání, je to nádherné žít v této svobodné zemi. Je mnoho věcí, za které můžeme být vděční. Ale je tady jedna věc, kterou jste nezdědili, a tu musíte přijmout, a to je věčný život. A to jste schopni docílit jedině tím, že následujete Ježíše na cestě prožití znovuzrození. A nepromeškejte to.

⁵⁷ Jednou jsem slyšel příběh o jednom chudém člověku, který vždy toužil, aby se stal... (To je jenom taková pohádka. Ale vždycky se mi to vybavovalo.) Jednou utrhl květinu. A ta květina byla kouzelná. A ta květina s ním mluvila a řekla: „Celý život jsi byl chudý.“ Řekla: „Teď si řekni, co by sis přál a bude ti to dáno.“

On řekl: „Ať se tam ta hora otevře, abych tam mohl vejít a najít v té hoře zlato.“

„No co,“ ona řekla, „ale musíš mě vzít s sebou kamkoli půjdeš,“ vidíte. „Musíš mě vzít s sebou, abys mohl tam, kde jsem já, poprosit, co si přeješ.“

⁵⁸ Vešel do té hory — ta hora se otevřela a on do ní vešel. A tam byly plné police zlata a diamantů, jak ta pohádka vypráví. Položil květinu na stůl nebo na skálu a běžel a popadl velký obrovský drahokam a řekl: „Musím teď jít a ukázat to svým přátelům. Teď je ze mě boháč. Teď mám všechno. Musím jim to ukázat.“

A ta květina se ozvala a řekla: „Zapomněl jsi na to nejdůležitější.“

A tak se rychle vrátil a vezme do ruky... říká si: „Dobře, možná bych měl vzít kus zlata nebo možná vezmu hroudu stříbra.“ A tak si řekl: „Pospíším si a řeknu lidem, jak bohatý jsem se stal a co všechno mám.“

A tak pospíchal ke dveřím a květina řekla: „Ale zapomněl jsi na tu hlavní věc.“

A tak se rychle vrací a říká: „Jsou tu všechny různé věci.“ A tak zvedl nějaký kámen: „Vezmu ten kámen a ukážu lidem, z jaké horniny ta hora je, abych sem mohl najít cestu zpět,“ vidíte.

A přišel ke dveřím a ta květina řekla, ale tentokrát naposledy: „Zapomněl jsi na to hlavní!“

„Ó,“ odpověděl, „mlč!“

Vidíte, on už více tento hlas nechtěl slyšet: „Zapomněl jsi na to hlavní.“ Přiběhl ke dveřím, a když to udělal, dveře se za ním zavřely a květina zůstala uvnitř. To hlavní, to byla ta květina, vidíte. Ta hlavní věc, to byla ta květina.

Před léty, jako chlapec, takový jako vy všichni tady, jsem pásal dobytek na ranči, tady nahoře nad Phoenixem a četl jsem příběh o jednom zlatokopovi. Tehdy tady nebyly žádné silnice, pouze úzké písčité stezky. Lidé tady stále hledali zlato.

59 A ten zlatokop sem přišel a vydělal spoustu peněz. Narazil na spoustu zlata. A cestou se zastavil v malé chatrči, kterou našel po cestě. A měl s sebou psa. A toho psa uvázal venku. A té noci ho sledoval nějaký zločinec a chtěl mu vzít jeho zlato. On ho vykopal ve starých španělských dolech a vracel se s ním. Pes začal štěkat. Muž nechtěl, aby ho pes otravoval. Řekl: „Bud' zticha.“ Řekl: „Zítřka to zlato přinesu do města.“ A z tohoto příběhu vyplývá následující poučení: „Nechám si to zvážit a budu bohatým člověkem. A budu si kupovat nádherná auta a budu mít kolem sebe všechny možné ženy a super večírky; stanu se bohatým člověkem, protože na to mám nárok. Tady mám zlato, hodně zlata.“ A řekl: „Já...“

60 A když se snažil usnout, pes znovu začal štěkat, protože viděl toho kradmo se plížícího zloděje, který čekal na to, až zlatokop usne. A on znovu vstal a zakřičel na psa: „Bud' zticha.“ A ten chudák pes zavyl a snažil se svého pána varovat, že odněkud se blíží nebezpečí.

61 A když ten pes začal štěkat podruhé, zlatokop uchoпил pušku, nechtěl být vyrušován, a tak vzal pušku a toho psa zastřelil. A tu noc byl tím zločincem zabit a všechny jeho fantastické sny mu byly k ničemu. A proč? Umlčel ten hlas, který ho varoval.

62 Nikdo by se neměl snažit udělat nic... Vy, děti, byste nikdy neměly dělat něco špatného, když jste byli vychováváni tak, jak jste byli, tak dlouho, dokud pocítujete něco, co vám říká, abyste to nedělali. Nuže, nedovolte nikdy umlčet tento varovný hlas. A zapamatujte si jednou provždy: přijměte ten Hlas, který říká: „Následuj mne.“ A vždy na tom budete dobře. Já tomu věřím. Důvěřuji vám. Ale zapamatujte si jednou provždy, že Ježíš...

63 Ten hlas je dnes večer na zemi živý — stejně jako každý jiný hlas a každé slovo zůstává stále naživu, když ten hlas prochází vzduchovou vlnou do éteru. Pohledte, tady máte vysílač, který to vysílá. A ten vysílač to posílá k vám. Teď je zapotřebí stanice, která by to zachytila. A Ježíš byl vysílačem Božího slova, protože byl Boží trojicí projevenou v jednom muži. On byl úplným Bohem a úplným člověkem.

Lukáš 5:24

64 A ta trojice Boží, trojice atributů Božích, jako Otce, Syna a Ducha svatého, byla reprezentována v tom jednom muži Ježíši Kristu. A tak, tedy, On byl Slovem. A On byl vysílačem, který říkal: „Kdo slyší má Slova a věří Tomu, který mne poslal, má život věčný,“ vidíte. „Amen, pravím vám, kdo slyší má slova a věří Tomu, který mne poslal, má život věčný.“

⁶⁵ Nuže, to Slovo vyšlo z toho vysílače. On jednou řekl: „Amen, říkám vám, že kdokoli by řekl této hoře: ‚Zvedni se,‘ a nepochyboval by ve svém srdci, ale věřil by, že se stane to, co říká, bude mít, co řekl.“

⁶⁶ Nuže, pokud můžete být tím přijímačem, který je to schopen zachytit pomocí nějakého kontrolního zařízení nacházejícího se ve vás skrze víru, pak vás to nasměruje do Božího cyklu k tomu novému narození a znovuzrození. A potom navždy zůstanete ve spojení a budete slyšet tento hlas, který vás bude pokaždé varovat, když se ocitnete v nějakém nebezpečí. A pokaždé, když se ocitnete v nějakém nebezpečí nebo se dáte na špatnou cestu, bude vás to varovat. A pak místo toho, že se vám přihodí to, co tomu mladému chlapci, o kterém jsme mluvili, budete muži jako apoštol Petr, Pavel nebo někdo z těch, kteří získávali duše pro Ježíše Krista. Dělejte to, děti. Můžeme se pomodlit?

Pane Ježíši, mladí muži a ženy zítřka, pokud nějaký zítřek nastane; a my je musíme cvičit, Pane. Pociťujeme to břemeno, cvičit je tak, jakoby tu byl nějaký zítřek. Pokud ne, pak dnes je ten den.

⁶⁷ Prosím tedy, Otče, víme, že nikdo ve Tvých očích není způsobilý. Žádné tělo se nemůže chlubit, žádné vzdělání (ačkoliv by se mohlo zdát, že ty věci jsou správné), žádné dobré skutky, žádné náboženské instituce, žádná psychologie, prostě nic nemůže potvrdit Boha kromě Ducha svatého. On je tím nástrojem, Bůh sám ve formě věčného života, který může do nás vstoupit jako do jednotlivců. A jsme Ti za to vděční. A je to správně vyjádřeno, když Petr vyslovil to vyznání a Ježíš mu odpověděl: „Tělo a krev ti to nezjevily.“ Nenaučil ses to v semináři pro duchovní. Nenaučil ses to v nějaké škole. Je to osobní záležitost, je to něco, co každý jedinec musí přijmout.

Matouš 16:18

⁶⁸ On odpověděl: „Na té skále postavím svou Církev a brány pekla ji nepřemohou.“ Jsme Ti za to vděční, Pane, za ten hlas, který je dnes ještě živý. A stále jsou tady sloupy a základny a stanoviště naslouchacích hlídek a radiopřijímače víry, které to mohou přijmout. Prosíme, aby to každé z těch dětí přijalo, Pane, do svého srdce. A pamatujeme na to, že nezáleží na tom, co děláme, abychom byli dobří, ale oni... Bůh nás nesoudí podle toho, co děláme, ale podle toho, co jsme přijali. A my jsme spaseni vírou a ne našimi skutky.

Kazatel 12:1

⁶⁹ A tak prosím, nebeský Otče, aby oni uchopili tu vizi a spatřili a uslyšeli to veliké věčné pozvání: „Pojď a následuj mne.“ Ať se každý

z nich, Pane, odvrátí od všech věcí tohoto světa, tohoto smrtelného a křehkého života. A zatímco se tady dnes večer nacházejí — a jejich zlaté blond vlasy, a někteří s černými vlasy a tmavýma očima nebo modrýma očima — sedící tady v tom nejlepším stavu, ve kterém kdy můžou být... A jak napsal ten velký spisovatel: „Pamatuj na svého Stvořitele, dokud si ještě mlád, dříve než přijdou zlé dny a roky, o kterých řekneš: Nemám je rád!“

Jan 21:18

⁷⁰ A jak, Pane Ježíši, Ty jsi řekl Petrovi: „Když jsi byl mladší, opásával ses a chodíval jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš své ruce a někdo jiný tě opáše a povede tě, kam nechceš.“ Pamatujme: Teď je ten den, to je ten čas. Vyslyš, Otče.

⁷¹ Nárokuji si každého z nich počínaje mými vlastními dětmi, které jsou dnes večer tady, až po každé dítě, které je tady, ohledně něhož pociťuji, že jsi je vložil do mých rukou, abych na ně dával pozor. Požaduji je všechny od satana a od smrti k životu v Ježíši Kristu. Amen.

⁷² Přijměte požehnání, děti. Bylo to velice hezké říci vám několik slov a já se sem znovu vrátím. Skvělé děti; cením si vás. Bratře Frede, Pán ti požehnej. Bůh ti požehnej, sestro.

